

Був вправді за Дніпром воевода Претич, який зібрав там невеличку горстку війська, але бояв ся нападати на Печенігів, бо їх було дуже багато.

Кияни плакали, ломили руки — та даром. Вкінці зібрали ся, пішли до Ольги у двір. В ноги їй впали, кланяли ся.

— Не киягиия ти нам була Ольго, — казали вони — а мати рідна. І як мати берегла ти нас та спасла від неодиого лиха. Ратуй нас тепер! Змилосоуди ся над нами, нашими дітьми! — і сльози котили ся по їх лицах.

Заболіло в Ольги серце, та щож вона порадить їм? Чи ж їй лекше, чи те саме не грозить їй та внукам? Та щож вона, стара, німеція адіє?

Та не відбирала їм надії.

— Ідіть, діти, до домів, не журіть ся, — говорила — я подумаю. Не може згнинути український город і город у ній.

А вечером того дня Ольга вийшла з двора, зайшла у най-дальший кінець Київа, найшла там невеличку хатину. Постукала, з хатчини вийшов молодий хлопець.

— Я за тобою, сину, — заговорила Ольга — велике діло маю для тебе. Маєш спасти нас усіх і Київ від Печенігів. Зробиш се?

— Я готов! — відказав твердо хлопець.

Пішли. Ольга щось то довго шептала йому, а далі вткнула у руку уздечку, сама відчинила маленьку фіртку у мурі та випустила.

А хлопець сміло подав ся у табор Печенігів. Тільки буцім то щось шукає докола.

До нього наблизили ся Печеніги.

— Не бачив котрий мого коня? — спитав у них хлопець. (Умів говорити їх мовою).

Печеніги відразу завернули та полягали знов у свої шатра. Не прочували, що й противник може знати їх бесіду, уважали його за свого.

А хлопець перейшов поволи цілий табор Печенігів, минув його і наблизив ся до Дніпра. Тут чимскорше скинув з себе одіж у і кинув ся в Дніпро, аби переплисти на другий бік. Печеніги спостерегли ся, що се не був свій, стали стріляти за ним,